

Arrest

nr. 108 944 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 19 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Brecht DE SCHUTTER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Brecht HEIRMAN, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 19 februari 2013 een beslissing genomen houdende weigering tot inoverwegingname van verzoekers vierde asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“Overwegende dat betrokkene op 26.07.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 19.08.2010 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing "weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming" kreeg. Overwegende dat op 19.10.2010 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 21.10.2010 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing "weigering in overwegingname" kreeg. Overwegende dat op 03.01.2013 betrokken een derde asielaanvraag indiende die op 09.01.2013 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing "weigering in overwegingname" kreeg. Overwegende dat betrokkene op 15.02.2010 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocaat dd. 12.02.2013 voorlegt (+ ontvangstbewijs fax). Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een fax van het Bureau of Immigration and Naturalization dd. 01.03.2011 voorlegt in verband met zijn niet-terugname door Liberia.

Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens zijn derde asielaanvraag maar dit verzaakte te doen. Overwegende dat betrokkene een kopie van zijn uitwijzing dd. 13.12.2°1° uit Liberia voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens zijn derde asielaanvraag maar verzaakt dit te doen. Overwegende dat betrokkene een attest van de ambassade van Ghana dd. 11.08.2011 voorlegt waarin gesteld wordt dat betrokkene de Ghanese nationaliteit niet zou bezitten. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens zijn derde asielaanvraag maar verzaakt dit te doen. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een attest van de ambassade van Liberia dd. 11.08.2011 voorlegt waarin verklaard wordt dat men niet voor de tweede maal een reisdocument voor betrokkene kan afleveren omdat het hem geweigerd werd Liberia te betreden. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens zijn derde asielaanvraag maar dit verzaakt te doen. Overwegende dat betrokkene een kopie van zijn interview report dd. 23.07.2010 voorlegt waarin verklaard wordt dat betrokkene een Liberiaan zou zijn. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens zijn tweede en zijn derde asielaanvraag maar verzaakte dit te doen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de generaal, die zijn familie in Liberia executeerde, nog steeds in leven zou zijn en dat betrokkene vreest dat deze generaal hem zal vermoorden bij een terugkeer. Overwegende dat betrokkene verklaart dat deze generaal veel families vermoord zou hebben en dat hij hem op de televisie in Buinee gezien zou hebben in 2010. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vlucht elingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“schending van het artikel 51/8 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Doordat de bestreden beslissing de nieuwigheid en de relevantie van de aangebrachte documenten niet betwist maar stelt dat verzoeker ze reeds in een eerdere asielprocedure had kunnen aanbrengen; Terwijl verzoekers advocaat in de begeleidende brief bij zijn vierde asielaanvraag (stuk 10) heeft aangegeven dat verzoeker de stukken die hij bijbrengt reeds had ingediend bij zijn derde asielaanvraag, maar dat ze toen niet werden aangenomen door de tegenpartij; Dat de inhoud van deze brief niet wordt tegengesproken in de thans bestreden beslissing, aangezien de enige commentaar die op dit begeleidend schrijven wordt gegeven luidt dat het een gesolliciteerd karakter heeft - wat uiteraard correct is aangezien verzoekers advocaat uiteraard in opdracht van verzoeker zelf, maar dit volstaat niet om met de inhoud van de brief geen rekening te houden ; Dat de inhoud van de brief alleszins niet wordt tegengesproken; Dat zodoende mag worden aangenomen dat verzoeker inderdaad al tijdens zijn derde asielaanvraag dezelfde stukken had ingediend (nl. de stukken 3-7 gevoegd bij huidig verzoekschrift) ; Dat de beslissing daarentegen daarna verdergaat met de stelling dat verzoeker de genoemde stukken reeds in een eerdere asielprocedure (nl. in zijn derde asielaanvraag van 03.01.2013 voor de stukken 3-6 en in zijn eerste asielaanvraag voor stuk 7) had kunnen overmaken; (Dat verzoeker het stuk 7 dat weliswaar dateert van 23.07.2010 en dus van voor zijn eerste asielaanvraag echter ook pas heeft ontvangen na inzage van het administratief dossier in december 2012); Dat deze motivering dan ook in tegenstrijd is met de niet-betwisting van het feit dat verzoeker deze stukken reeds had overgemaakt in zijn derde asielaanvraag; Dat de bestreden beslissing dan ook behept is met een interne tegenstrijdigheid, zodat de materiële motiveringsplicht geschonden is; Dat Uw Raad in haar vaste rechtspraak de materiële motiveringsplicht als volgt omschrijft: (...). Dat in casu blijkt dat de tegenpartij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens aangezien zij uitgaat van tegenstrijdige gegevens; Dat om die reden alleen al de bestreden beslissing vernietigd dient te worden; Dat bovendien blijkt dat de tegenpartij in casu manifest te kwader trouw en daarom onredelijk is, aangezien zij enerzijds in haar beslissing van 09.01.2013 voorhoudt dat er geen nieuwe gegevens zouden worden aangebracht door verzoeker, kennelijk door de overgemaakte documenten niet in ontvangst te nemen, en anderzijds wanneer verzoeker te goeder trouw daarna een

volgende asielaanvraag indient (en zich daarbij indekt door zijn raadsman op voorhand de te overhandigen stukken te laten faxen naar de Dienst Vreemdelingenzaken) te stellen dat verzoeker deze maar in zijn vorige (derde) asielaanvraag had moeten indienen; Dat op die manier verzoeker geen eerlijke kans gelaten wordt om zijn asielmotieven te laten onderzoeken op basis van puur formele redenen; Dat Verzoeker bovendien vaststelt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat haar voorgelegde document geen nieuw gegeven zou zijn in de zin van het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 dat luidt als volgt: (...). Uw Raad stelt in zijn vaste rechtspraak (bv. arrest 78931 van 10.04.2012) dat uit het artikel 51/8 Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de nieuwe gegevens: (...). Dat verzoeker vaststelt dat de tegenpartij zijn laatste asielaanvraag de nieuwheid en de relevantie (nr. 1 en 3) van de nieuwe documenten niet betwist, maar de aanvraag afwijst enkel op grond van kennelijk onredelijke motieven, nl. aangezien verzoeker de aangebrachte elementen reeds in een eerdere procedure had kunnen naar voor brengen, terwijl hij dat ook gedaan heeft (cfr. supra); Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk is en ook daarom moet vernietigd worden;"

2.1.2. Verzoeker betoogt dat de stukken die hij in het kader van zijn vierde asielaanvraag heeft bijgebracht reeds had ingediend bij zijn derde asielaanvraag, maar dat deze stukken toen niet zouden zijn aangenomen, ter ondersteuning waarvan hij verwijst naar een brief van zijn advocaat van 12 februari 2013. Voorts meent verzoeker dat de gemachtigde de nieuwheid en de relevantie van de door hem voorgelegde stukken niet betwist, doch dat zijn aanvraag is afgewezen op grond van kennelijk onredelijke motieven.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen". alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In casu heeft de gemachtigde van federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie vastgesteld dat verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag enkel stukken aanbrengt die niet aan deze vereisten voldoen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag aanbracht en dat bij al deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking komen als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij de stukken die hij in het kader van zijn vierde asielaanvraag heeft bijgebracht reeds heeft ingediend bij zijn derde asielaanvraag, maar dat deze stukken toen niet zouden zijn aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier - en meer in het bijzonder uit het door verzoeker voor akkoord ondertekende gehoorverslag - blijkt immers dat verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag op 3 januari 2013 het volgende verklaarde:

“Ik heb geen nieuwe documenten, ik was nog maar een kleine jongen toen ik Liberia verliet. Ik verloor alles en iedereen, mijn ouders en mijn broer in de oorlog. Mijn situatie veranderde niet. De generaal die mijn familie executeerde is nog steeds in leven, hij zal me nog steeds willen executeren. Hij leeft nog steeds in dezelfde gemeenschap, het land is ook nog niet hersteld na de oorlog, in Guinee heb ik ook helemaal niets, er is ook oorlog in Guinee.

Verder heb ik geen nieuwe informatie. Ik heb geen enkel contact in Liberia of Guinee. Ik heb mijn been gebroken in België en heb daar nog steeds wat last van.”

De Raad laat gelden dat verzoekers beschouwingen indruisen tegen de eerder door hem afgelegde én voor akkoord ondertekende verklaringen.

Terwijl verzoeker zich evenmin ter ondersteuning van zijn bewering op dienstige wijze kan beroepen op een brief van zijn advocaat van 12 februari 2013, waaromtrent de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft.

Met het betoog dat de verwerende partij zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg stelt dat bijgebrachte nieuwe documenten een gesolliciteerd karakter hebben, toont verzoeker niet aan dat de vaststelling van de gemachtigde dienaangaande onjuist is.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de door verzoeker voorgelegde brief van zijn advocaat van 12 februari 2013 een gesolliciteerd karakter heeft, alsook dat hij de documenten die hij in het kader van zijn vierde asielaanvraag bijbrengt, reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerdere asielaanvraag.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris handelde binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het artikel 51/8 van de vreemdelingenwet inclusief.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure, waarin hij ze had kunnen aanbrengen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Schending van de artikelen 3 en 13 EVRM. Doordat verzoeker door het bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker dwingt om terug te keren naar een land waar verzoeker beweert te vrezen voor vervolging zonder na te gaan of verzoeker daar effectief vervolging loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; Dat het CGVS destijds deze analyse evenmin maakte aangezien zij toen blijkbaar redenen had om verzoekers Liberiaanse nationaliteit in twijfel te trekken; Terwijl door verzoekers asielaanvraag niet te onderzoeken omwille van puur formele redenen (bedoeld wordt: zonder de aanvraag inhoudelijk te toetsen) verzoeker blootstelt aan een mogelijke schending van het artikel 3 en 13 EVRM; Dat zulks is gebleken uit het arrest Singh tegen België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens 02.10.2012, waarin ondermeer gesteld wordt: (...). Dat thans immers voor het eerst onomstotelijke bewijzen voorliggen van verzoekers Liberiaanse nationaliteit, doch dat de tegenpartij weigert om het CGVS over te laten gaan naar een onderzoek van de grond van de zaak om puur formele redenen; Dat door verzoeker niet de mogelijkheid te gunnen een opschortend beroep te kunnen indienen, hij aan dit risico onmiddellijk wordt blootgesteld nu de beslissing al uitvoerbaar is;”

2.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat - in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt - de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "m zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Terwijl verzoeker zich evenmin op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M. kan beroepen. De raad laat dienaangaande gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. Verzoeker toont niet aan dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat in het arrest van 2 oktober 2012 waarnaar verzoeker verwijst, geen gelijkaardige omstandigheden aan de orde waren.

Ter zake moet worden opgemerkt dat in voormeld arrest door het EHRM werd vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij zich concentreerde op de vrees onderworpen te worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan, reden waarom ze een asielaanvraag hadden ingediend. Het Hof oordeelde vervolgens dat verzoekers een verdedigbare grief aanvoerden inzake het risico op een schending van artikel 3 EVRM ingevolge een doorsturing door Rusland naar Afghanistan, en zij dienoemtrent dienden te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, terwijl de Belgische asielinstanties in casu ten onrechte geen onderzoek hebben gevoerd naar het bestaan van de risico's in Afghanistan. De twijfel die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen werd geuit inzake de afkomst was onvoldoende, en vereiste grondiger onderzoek naar de authenticiteit van de voorgelegde identiteitsstukken, temeer gezien de naderhand voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorgelegde stukken van het CBAR en HCR, opdat elke twijfel kon worden weggenomen inzake een risico op schending van artikel 3 EVRM.

In casu laat verzoeker na aan te tonen dat hij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevindt als de verzoekende partijen in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest Singh.

De loutere verwijzing van verzoeker naar een arrest van het EHRM alwaar gezien de concrete omstandigheden in deze zaak een schending van artikel 3 en 13 EVRM werd weerhouden, volstaat geenszins opdat verzoeker in zijn eigen beroep een schending van artikel 13 EVRM aannemelijk zou kunnen maken.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC